

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/141/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010036
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2520010036.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci proti obžalovaným A. A. a B. C. pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20, § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20, § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaných A. A. a B. C. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 1.2.2024, sp. zn. PN-8T/11/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.10.2025 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obom obžalovaným.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaní odsudzujú:

1. A. A., nar. XX.X.XXXX v D., trvale bytom D., E. XXXX/XX,

Podľa § 156 odsek 3 Trestného zákona účinného od 6.8.2024, s poukazom § 37 písmeno h) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 a s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

2. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., F. G. XXXXX/XXX,

Podľa § 156 odsek 3 Trestného zákona účinného od 6.8.2024, s poukazom § 37 písmeno h) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 a s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj len ako „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo dňa 1.2.2024, sp. zn. PN-8T/11/2020 súd uznal obžalovaných A. A. a B. C. za vinných, že dňa 26.11.2017 v čase asi o 00:02 hod až 00:06 hod. v Piešťanoch na ulici Teplickej č. 2221/61, pred pivárňou Český budík, po predchádzajúcej vzájomnej slovnej hádke, fyzicky napadli spolu s ďalšími nestotožnenými osobami H. I. tak, že obžalovaný A. A. udrel H. I. dlaňou do tváre a následne, keď mu H. I. facku vrátil úderom päšťou do tváre, obaja obžalovaní A. A. a B. C. pristúpili k nemu s ďalšími s doposiaľ nestotožnenými osobami a začali ho udierať do celého tela, v dôsledku čoho H. I. spadol na zem, kde ho obžalovaný A. A. opakovane kopal do hlavy a ramien a obžalovaný B. C. si mu sadol na hrudník a udrel ho obomi päšťami asi 10 krát do tváre a potom ho kúsál do prstov, čím poškodenému H. I. spôsobili pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s prejavmi vegetatívnej symptomatológie s krvným výronom okolo

pravého oka a spánkovej oblasti hlavy vľavo a krvácanie do lebky pod tvrdú mozgovú plenu v čelovetemenno-spánkovej oblasti vpravo a v čelovej oblasti vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali odôvodnenú dobu liečenia v trvaní dva mesiace od 26.11.2017 do 31.01.2018, počas ktorých bol poškodený H. I. obmedzený v bežnom spôsobe života, tým spôsobom, že bola obmedzená jeho psychická aktivita, taktiež obmedzená jeho fyzická aktivita a manuálna práca a iné činnosti počas bežného života, teda spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví a takým činom spôsobili ťažkú ujmu na zdraví, a spoločným konaním sa dopustili fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného,

čím spáchali prečin ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20, § 156 odsek 1, od-sek 3 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20, § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

Za to boli odsúdení:

Obžalovaný A. A.

Podľa § 156 odsek 3 Trestného zákona, s poukazom § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona a s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň sa mu ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť, spočívajúc v príkaze nahraď v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Obžalovaný B. C.

Podľa § 156 odsek 3 Trestného zákona, s poukazom § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona a s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň sa mu ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť, spočívajúc v príkaze nahraď v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd obžalovaných zaviazal uhradiť spoločne a ne-rozdielne poškodenému H. I., nar. X.X.XXXX v J., bytom K., C. XXX/XX škodu vo výške 2.462,40 eur. So zvyškom nároku na náhradu škody od-kázal súd poškodeného H. I., nar. X.X.XXXX v J., bytom K., C. XXX/XX na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obžalovaní, a to do výroku o vine, výroku o treste ako aj proti povinnosti nahraď škodu. Odôvodnili ho prostredníctvom obhajcu podaním zo dňa 2.4.2024, v ktorom uviedli nasledovné:

„Výroky napadnutého rozhodnutia o uznaní viny ani uložení trestu a povinnosti nahraď škodu poškodenému nepovažujeme za správne ani dôvodné. V prvom rade musíme uviesť, že popierame spáchanie skutku. Poukazujeme na nejednoznačne a nedostatočne ustálený skutkový stav, zistený v napadnutom rozsudku. Už v prípravnom konaní sme tvrdili, že sa cítime byť nevinní, pretože sme sa skutku nikdy nedopustili.

V spisovom materiály sa nenachádza žiaden priamy dôkaz, ktorý by nás usvedčoval z fyzického útoku na poškodeného. To musel následne konštatovať pôvodne aj samotný vyšetrovateľ PZ, ktorý uznesením zo dňa 06.02.2019 podľa § 228 ods. 1 Tr. por. prerušil trestné stíhanie, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Po dôkladnom vyhodnotení a zvážení trestného konania vyšetrovateľ PZ dospel k záveru, že v danom prípade sa i napriek všetkým vykonaným dostupným dôkazom, návrhu na doplnenie vyšetrovania a predloženým materiálom nepodarilo jasne preukázať trestné konanie určitej osoby, resp. osôb voči poškodenému H. I.. Nepodarilo sa dokázať a preukázať, kto sa akou mierou podieľal na fyzickom útoku voči nemu, kto ho mal na zemi kopať, kto udierať do oblasti hlavy a celého tela. Z celého vyšetrovania a potvrdených výpovedí je jedine jasná tá skutočnosť, že som mu ja A. A. za to, že ma H. I. opľul, dal facku, ktorú mi poškodený vrátil tým, že ma udrel päťou do tváre. Ďalej v odôvodnení uznesenia vyšetrovateľ PZ uvádza, že na základe vykonaných rekognícií samotných svedkov a ich vyhodnotenia takisto neboli zistené na 100% osoby podozrivých A. A., K. J. a B. C. akou mierou sme sa mali podieľať na ďalšom útoku voči poškodenému H. I. a spôsobení mu zranení. S poukazom na uvedené dochádza tak v danom prípade

a dokazovaní k dôkaznej núdzi, spočívajúcej v tom, že žiadnymi možnými dostupnými dôkaznými prostriedkami sa nepodarilo jednoznačne preukázať, že skutok, ktorého sme sa mali dopustiť spolu s ďalšími nestotožnenými osobami a ktorý je vyššie opísaný, nenapĺňa obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu. Do dnešného dňa nebolo dostatočne preukázané, kto zbil poškodeného. Z tohto dôvodu poukážeme na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít k prezumpcii nevinu a zásady in dubio pro reo a máme za to, že spáchanie prečinu ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom našim konaním nebolo zo strany OČTK dokázané.

Ďalej musíme namietat nezákonnosť prípravného konania, keď pri jednotlivých výsluchoch svedkov v prípravnom konaní a to napr. pri výsluchu svedka L. G. dňa 30.05.2018, svedka B. C. dňa 03.07.2018, svedka A. A. dňa 03.07.2018 a svedka J. G. dňa 28.09.2018, bol prítomný splnomocnenec JUDr. Romana Kvasnicu, JUDr. Adam Kvasnica, čo je v rozpore s Trestným poriadkom. Ďalej chceme poukázať na nezákonnosť priebehu konfrontácie zo dňa 14.05.2019 medzi svedkami H. I. a A. A. a svedkami H. I. a B. C., kedy sa tejto konfrontácie zúčastnil aj JUDr. Adam Kvasnica ako splnomocnenec JUDr. Romana Kvasnicu, ktorý je splnomocnencom poškodeného H. I. a svojím konaním zasahoval do priebehu konfrontácie namietaním otázok, k čomu nebol zmysle Tr. por. oprávnený. Účelom konfrontácie je však vyjasniť rozpor vo výpovediach a to prostredníctvom kladenia si otázok osobami postavenými tvárou v tvár a len so súhlasom vypočúvajúceho. V žiadnom prípade však do priebehu konfrontácie medzi svedkami nemohol zasahovať JUDr. Adam Kvasnica nie len otázkami, ale ani ich namietaním. Takýto procesný postup je protizákonný a zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Nemožnosť právnej pomoci bez zákonného ustanovenia v príslušnom právnom predpise je podľa názoru GP SR (rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29.04.2021, sp. zn. IV/2 Gn 152/20/1000-8) v súlade s Ústavou SR, nakoľko podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR má každý právo na právnu pomoc a to za podmienok ustanovených zákonom, čiže v tomto prípade ustanovených Tr. por., ktorý v žiadnom prípade neumožňuje účasť splnomocnenca poškodeného na výsluchoch svedkov či obvinených a rovnako neumožňuje počas konfrontácie namietat otázky vyšetrovateľa. V analogickom prípade ÚVTOS nepriznal odsúdenému právo na právnu pomoc v disciplinárnom konaní, nakoľko toto explicitne nie je uvedené v osobitnom predpise, tak ako v Tr. por. nie je právo splnomocnenca poškodeného na účasť pri vyšetrovacích úkonoch.

Taktiež by sme radi poukázali najmä na uznesenie prokuratorky Okresnej prokuratúry Piešťany zo dňa 16.07.2019, č. k. Pv 709/17/2204-32, ktorá v odôvodnení uznesenia o zamietnutí sťažnosti uviedla, že poškodený nemá podľa Tr. por. právo zúčastňovať sa v prípravnom konaní na výsluchoch svedkov a viesť výsluch svedka kontradiktórnym spôsobom. Takéto práva má poškodený až v konaní pred súdom. Taktiež aj splnomocnenec poškodeného je oprávnený zúčastňovať sa všetkým úkonov, na ktorých sa môže zúčastniť poškodený. Z toho dôvodu, splnomocnenec poškodeného nebol v žiadnom prípade oprávnený zúčastniť sa výsluchu svedkov. V tejto časti sa prokuratorka s našou sťažnosťou stotožnila len sčasti, avšak v tomto prípade iba vyvodila záver, že splnomocnenec poškodeného nebol oprávnený zúčastňovať sa výsluchu svedkov v prípravnom konaní, ale opomenula vyvodit' konkrétne následky takto nezákonného procesného postupu, kedy došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces oboch obžalovaných. Taktiež sa v uznesení o zamietnutí našej sťažnosti prokuratorka vôbec nezaoberala nami namietanými nezákonnými rekozníciami, ktorými taktiež bolo porušené naše právo na spravodlivý proces a taktiež toto právo bolo porušené zo strany prokuratorky, nakoľko je jej povinnosťou vyjadriť sa k nami namietaným skutočnostiam.

Absolútne nebolo v súlade so zákonom, že pri vykonaní rekoznícií boli viacerým svedkom najprv ukázané osoby, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku a následne boli svedkovia a poškodený vyzvaní, aby osobu spoznali, čo títo aj vykonali.

Avšak opoznávať sa osoby neboli PRED vykonaním samotnej rekoznície vyzvané, aby osobu, ktorú išli opoznať akýmkoľvek spôsobom opísali. Poukážem najmä na § 126 ods. 1 Tr. por.

„Ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu.“

Vo všetkých prípadoch však opoznávať sa osoba nebola vyzvaná, aby pred rekozníciou opísala osobu, ktorú sa chystá opoznať a preto je každá vykonaná rekoznícia nezákonná a v ďalšom štádiu trestného konania ako dôkaz procesne nepoužiteľná podľa § 119 ods. 2 Tr. por.

Nie je možné akceptovať tvrdenie súdu v napadnutom rozsudku, na str. 14, že poškodený v zápisnici o rekoznícii osoby tieto vôbec nepopísal, tak ako vyžaduje zákon, ale údajne stačí, že osoby popísal, resp. uviedol, že popísať nevie, že uviedol vo svojej svedeckej výpovedi niekoľko mesiacov pred rekozníciou. Ide o vypuklé obchádzanie zákona a jeho zmyslu a účelu pri rekoznícii, keďže popisanie

opoznávanej osoby musí byť vykonané bezprostredne pred rekogníciou samotnou. Ide tak o ukázkový dôkaz, vykonaný nezákonným spôsobom.

§ 126

Rekognícia

(1) Ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu.

(2) Rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov.

(3) K rekognícii treba vždy pribrať nezúčastnenú osobu.

Za zákonný spôsob získania dôkazu v zmysle Trestného poriadku treba považovať jednak splnenie formálnych, t. j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t. j., aby úkon – použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu – bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

R 38/2003)

Taktiež neboli splnené podmienky na vykonanie rekognície podľa fotografií:

Ak sa má výsluchom svedka zistiť totožnosť páchatel'a, vyzve sa, aby ho opísal. Potom osoba, ktorá je podozrivá, že je páchatel'om, mu má byť ukázaná medzi niekoľkými osobami podobného vzhľadu. Rekogníciu osoby iba na základe fotografie možno vykonať len v prípade, keď nie je uvedený postup možný, napríklad preto, lebo podozrivá osoba nie je zistená.

R 28/1986

Uznesenie VVS Trenčín, sp. zn. 2 To 2/2008

„Súd prvého stupňa musí podrobiť navrhované dôkazy ešte pred vykonaním testu ich zákonnosti v zmysle § 119 ods. 2 TP. Dôkazy získané nezákonným zásahom do ústavných práv fyzických osôb sú v trestnom konaní nepoužiteľné, pretože nespĺňajú podmienky ustanovené v § 119 ods. 2 Trestného poriadku.“

Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Tz 9/2006

„Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku treba považovať jednak splnenie formálnych, t. j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t. j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu. Navyše v tejto spojitosti treba opäť pripomenúť, že znalecký posudok doc. Ing. I. J., CSc. a jeho doplnok vzhľadom na ich nezákonnosť nie sú ako prameň dôkazu použiteľné.“

Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tdo 43/2011, ktorý uvádzam na podporu mojich vyššie uvedených právnych argumentov, vyplýva jednoznačný právny názor v predmetnej právnej otázke, ktorý Najvyšší súd SR vyslovil v právnom postavení dovolacieho súdu:

„Takýto postup odvolacieho súdu (ale aj prvostupňového súdu a orgánov činných v trestnom konaní) opomína, že rešpektovanie zákonnosti pri vykonávaní dôkazov nie je abstraktnou a formalistickou požiadavkou, ale má základný význam pre spravodlivosť trestného procesu. Žiadny súd nemôže bez toho, aby nepoškodil riadny výkon spravodlivosti brať do úvahy dôkaz získaný nezákonným spôsobom. I keby čo len jeden nezákonný dôkaz (nezákonne získaný alebo nezákonne vykonaný) bol súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok rozhodnutia, je toto rozhodnutie nezákonné.“

Uznesenie NS SR, sp. zn. 1 Tost 18/2014

„Unesenie dôkazného bremena a „udržanie obžaloby“ je v každom prípade úlohou prokurátora, ktorý by už v procese získavania dôkazov v prípravnom konaní mal dbať na ich zákonnosť a ďalšiu použiteľnosť.“

Uznesenie NS SR, sp. zn. 2 Tost 4/2014

„Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 priniesol odstránenie vyšetrovacej zásady zo súdneho konania, s čím je spojené dôkladné uplatnenie zásady zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného, teda zásady „dôkazného bremena“. Vykonávanie dôkazov v súdnom konaní, ktoré strany nenavrhli alebo nezabezpečili, je podľa aktuálnej právnej úpravy možnosťou, nie však už povinnosťou súdu.

Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v tom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom (tzv. „objektívnu“ pravdu totiž v mnohých prípadoch nemožno, práve z objektívnych dôvodov, zistiť). V tomto

konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana).“

Uznesenie NS SR z 25. 11. 2010, sp. zn. 5 To 20/2010

„Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Netreba zabúdať, že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.“

Znalecké dokazovanie

Vypracovaný znalecký posudok znalca MUDr. Alana Suchánka trpí viacerými formálnymi i obsahovými vadami.

Ako to vyplýva priamo z vypracovaného znaleckého posudku č. 18/2021 zo dňa 05.08.2021, vyššie menovaný znalec: MUDr. Alan Suchánek na strane 66-67 uviedol, že je „veľmi obtiažne stanoviť podiel úrazu z roku 2017 na poškodení funkcie mozgu proti úrazu z roku 2015, nakoľko je málo známych údajov (resp. žiadne validné) o stave poškodenia mozgu a možných funkčných poruchách pred úrazom v roku 2017.“ Tu znalec konštatoval, že po takom závažnom zranení, aké utrpel H. I. v roku 2015 „nie sú dostupné žiadne záznamy o kontrolných neurologických vyšetreniach a kontrolných CT vyšetreniach mozgu!!!“ Znalec ďalej uviedol, že „po takom úraze, aký utrpel H. I. v roku 2017 sa robia kontroly neurológom, kontrolné CT a MR vyšetrenie mozgu či iné potrebné vyšetrenia a podľa znalca nie je určite štandardné, že by po takom závažnom zranení pacient nemal robené kontrolné vyšetrenia!“

Vzhľadom na to, že znalec nedisponoval všetkými dokumentmi zo zdravotnej dokumentácie poškodeného a niektoré z tvrdení uvedených v posudku nepodložil žiadnym zdrojom, tak tým považujeme jeho závery nepreskúmateľné a arbitrárne. Taktiež dávame do pozornosti závažnosť zranení poškodeného, ktoré zrejme neboli takej intenzity a ich následky nie sú tak závažné, ako to opisuje poškodený, nakoľko poškodený v roku 2017 nepodstúpil ani žiadne kontrolné vyšetrenia mozgu. Znalec taktiež v závere ZP uvádza podiel úrazu z roku 2017 na poškodení mozgu ako „najpravdepodobnejší 15 – 20 %“, pričom takéto závery sú v trestnom konaní neprijateľné, k tomu napr.: Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2009, sp. zn. 23To 121/2009

„Obžalovaný bol rozsudkom súdu prvého stupňa uznaný vinným z pokračovacieho trestného činu, pričom skutková veta sa skladala z troch čiastkových útokov. V prípade prvých dvoch čiastkových útokov je vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa uvedená doba protiprávneho konania obžalovaného nasledovne: 1) „v presne nezistenom čase pravdepodobne od začiatku roka 2006 až do 23. mája 2007...“ 2) "pravdepodobne od začiatku roka 2006 do 3. novembra 2006 v treťom čiastkovom útoku je uvedená presne nezistená doba dvoch dní od 7. apríla 2007 do 8. apríla 2007. Napriek takýmto absolútne neurčitým skutkovým zisteniam ohľadne času páchania trestnej činnosti obžalovaným, súd prvého stupňa kvalifikoval konanie obžalovaného aj podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., pretože podľa názoru súdu prvého stupňa obžalovaný neoprávnene vyrobil a prechovával omamnú a psychotropnú látku závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. b/ Tr. zák., po dlhší čas. V tomto smere súd prvého stupňa nekriticky prevzal skutkové zistenia uvedené už v obžalobe prokurátorky bez toho, aby tieto skutkové zistenia vo výrokovej časti rozsudku presnejšie objektivizoval. Znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane osobitných kvalifikačných pojmov musia vyplývať zo zisteného skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností. V prípade, že tomuto tak nie je, musí súd pri hodnotení dôkazov aplikovať zásadu "v pochybnostiach v prospech obvineného". Skutkové zistenia uvádzané slovom "pravdepodobne" preto nepatria do výrokovej časti rozsudku a už vôbec nie sú prijateľné, ak takéto skutkové zistenie má rozhodujúci vplyv na posúdenie konania obžalovaného, nie ako zločinu, ale ako zločinu obzvlášť závažného.“

K tomu primerane napr. rozhodnutie NS SR, sp. zn. Tsf 1/72, podľa ktorého „Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odbornú mienku znalca vlastnou, v danej otázke laickou mienkou, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti v trestnom konaní náležite zistené alebo naopak o skutočnosti, ktoré sú pochybné, ba dokonca odporujúce iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto skutkových predpokladov.,,

Taktiež by sme radi poukázali na komunikáciu cez sociálnu sieť Facebook a to sestry poškodeného M. I. a L. G., prostredníctvom ktorej sa sestra poškodeného snažila zistiť mená ľudí, ktorí mali byť údajne zapojení do konfliktu pred Budíkom.

Sestra poškodeného v tejto komunikácii uviedla: „brat išiel na aute a jeden z hráčov mu skočil pod kolesá takmer, tak brat dal dole okienko a dovolil si ho upozorniť na to že by mal ísť na chodník a nenechať sa prejsť autom. dotýčny hráč ku nemu prišiel a cez otvorené okienko mu jednu vrazil a odišiel do budíku. brat si nenechá skákať po hlave tak zaparkoval a išiel za ním do budíku a skončil zmlátený 10-14timi chlapmi ktorí nevedeli čo so sebou.“

Taktiež uviedla, že „začalo sa to úderom/fackou od jedného z vašich hráčov môjmu bratovi, cez okienko bratovho auta, za to že mu povedal aby išiel preč z cesty na chodník. tak ako som už písala vyššie, áno, brat tam išiel vyriešiť si to s ním, keďže si nenechá skákať po hlave, a prišiel tam sám. sú na to svedkovia. očití, nezainteresovaní a nie spoluhráči. prevaha je jedna vec, 10-14 na 1 človeka je zverstvo. samozrejme že potom cudzí ľudia ktorí videli čo sa s bratom robí sa mu snažili pomôcť, avšak hráči mlátili aj tých.“

L. G. jej na to odpísal, že „Viete čo, ja som sa zatiaľ dopatral k informáciám, že práve váš brat v početnej prevaha s kamarátmi išiel niečo riešiť s jedným z našich mužov, čím sa začal tento konflikt a neskôr sa ta prevaha otočila a bohužiaľ to skončilo tak ako to skončilo...osobne ma celá táto situácia mrzí a budem pokračovať v riešení.“

Z tejto komunikácie je zreteľne jasné, že práve poškodený mal vyprovokovať celý incident a mal byť spolu s kamarátmi v početnej prevaha. Jediný dôvod návštevy pohostinstva Budík zo strany poškodeného bola jeho snaha po odвете za údajnú facku na priechode pre chodcov krátko pred tým.

Poškodený H. I. na hlavnom pojednávaní dňa 18.11.2020 odpovedal na otázku obhajcu, čo mal v úmysle urobiť, keď vystúpil z vozidla po incidente s obžalovaným na ceste, že: „Išiel som za ním, že ho skonfrontujem, že prečo ma napadol, nechcel som to nechať len tak, že odídem. Išiel som proste za ním, čo to bolo, čo to znamená, či je normálny. Prišli za mnou jeho kamaráti a poslali ma preč, keďže ich bolo veľa, odišiel som.“

Následne poškodený uviedol, že jeho úmysel bol konfrontovať obžalovaného, či je normálny a či je podľa neho normálne, čo urobil.

Následne na otázku obhajcu obžalovaných, či vie poškodený uviesť, ako každý z útočníkov proti nemu útočil, poškodený odpovedal, že nie nevie.

Ďalej poškodený uviedol, že nevie a nespomína si, či ho mal obžalovaný A. A. biť.

Na otázku obhajcu obžalovaných: „Prečo ste na rekognícii, keď ste opoznávali A. uviedli „Kto a ako ma udieral, keď som bol na zemi, to už neviem, lebo som sa snažil kryť si tvár“, a dnes tvrdíte opak?“ , poškodený na hlavnom pojednávaní uviedol, že „Viem, že ma udierali zozadu, že ma kopali, ale kto a ako to neviem, až teda na obvinených.“

Z tejto výpovede poškodeného je zrejme, že sám poškodený nevie identifikovať páchatel'ov, ktorí mu mali spôsobiť údajné zranenia, nakoľko pri rekognícii poškodený uviedol, že nevie uviesť kto a ako ho udieral, nakoľko sa snažil kryť si tvár a na hlavnom pojednávaní dňa 18.11.2020 uviedol opak, pričom by sa malo jednať o unikátny medicínsky prípad, kedy sa poškodenému s odstupom času pamäť vracia namiesto toho, aby sa zhoršovala, tak ako je to ľudskému mozgu prirodzené. Je zrejme, že výpoveď poškodeného nie je pravdivá ani vierohodná, keďže na rekognícii nevedel konkretizovať páchatel'ov a na týchto si „spomenul“ až niekoľko rokov po skutku.

Svedok N. O. na hlavnom pojednávaní dňa 12.05.2021 uviedol, že nevie kto sa mal podieľať na tej bitke a taktiež nevedel uviesť ani počet osôb. Taktiež sa svedok nevedel vyjadriť ani k tomu, či osoby, ktoré mali byť v čase skutku boli prítomne aj v pojednávacej miestnosti.

Svedok A. F. na hlavnom pojednávaní dňa 12.05.2021 uviedol, že nevie kto a ako konkrétne sa mal bitky zúčastňovať.

Svedok N. J. na hlavnom pojednávaní dňa 12.05.2021 na otázku prokurátora, či by vedela opoznať útočníkov uviedla, že opoznala toho napravo v bielom tričku (obž. C.), avšak nevie čo konkrétne robil, ale vie, že tam bol prítomný a tiež nevedela uviesť, či sa obžalovaný zapojil do napádania alebo udretia poškodeného. Na otázku obhajcu, či bol pri bitke prítomný aj obž. A. svedok odpovedal, že vie, že tam bol prítomný ale nevie, či sa zapájal do tej bitky.

Z výpovedí svedkov a poškodeného nie je vôbec zrejme, kto mal fyzicky zaútočiť na poškodeného, nakoľko ani jeden zo svedkov a ani poškodený nevedia s úplnou istotou určiť osobu, ktorá mala poškodenému spôsobiť údajné zranenia. Zo žiadneho dôkazu totiž nevyplýva, že práve my sme mali byť útočníkmi a mali sme fyzicky napadnúť poškodeného a spôsobiť mu zranenia.

Ani z výpovede ďalších svedkov a poškodeného nie je vôbec jednoznačné, kto mal poškodeného na zemi biť, pričom svedkyňa J. uvádzala, že najagresívnejší bitkár bol český hovoriaci rugbyista, ktorý však nebol

ani obvinený. Jediné konzistentné výpovede počas celého trestného konania sú práve naše výpovede, kde svoju vinu v celom rozsahu popierame. Taktiež je zásadnou tá skutočnosť, že svedok bitky rugbyista A. A. využil právo a odmietol vypovedať, aby si neprivodil trestné stíhanie.

Taktiež odkaz súdu v napadnutom rozsudku na minútáž videa, žiadnym spôsobom našu vinu nepreukazuje, nakoľko v uvedených časoch nie je zachytený útok žiadneho z nás na poškodeného.

Dokonca súd na str. 14 rozsudku k hlavnému usvedčujúcemu dôkazu – kamerovému záznamu uviedol, že „nemožno zo záznamu identifikovať jednotlivé osoby, nakoľko nie sú individuálne rozoznateľné..“ Súd teda nemohol vychádzať z kamerového záznamu ale len nekriticky prevzal nedôveryhodnú výpoveď poškodeného a vôbec nevysvetlil, ako je možné, že poškodený si na priebeh útoku a osoby útočníkov spomenul až po rokoch a po pôvodných výpovediach, v ktorých uvádzal, že nevie uviesť kto na neho ako útočil.

Taktiež nie je vôbec zrejmé, ako mala byť obmedzená psychická aktivita poškodeného v dôsledku zranení, ktoré utrpel a najmä sa súd dostatočným spôsobom nevysporiadal s neurčitou jeho zranení, keďže poškodený utrpel úraz mozgu v roku 2017 a nebola preukázaná závažnosť týchto zranení v súvislosti s jeho zdravotným komplikáciám, pre ktoré sme odsúdení my. Nie je prijateľný záver znalca o poškodení mozgu ako „najpravdepodobnejší 15 – 20 %“, keďže v reálnom konaní sa nedokazuje pravdepodobnosť ale istota.

Poukazujem na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít k prezumpcii nevinu a mám za to, že spáchanie zločinu konaním mojich klientov nebolo zo strany OČTK dokázané.

R 40/1971

„Použitie zásady "in dubio pro reo" je možné len vtedy, keď súd po vykonaní všetkých dostupných dôkazov a po ich vecnom zhodnotení nemôže bezpečne ustáliť, ktorá z viacerých verzií zodpovedá objektívnej pravde veci (teraz náležitému zisteniu skutkového stavu veci - pozn. aut.).“

R 33/1968

„Zistenie skutočného stavu veci (teraz náležitého zistenia skutkového stavu veci - pozn. aut.) v zmysle § 2 ods. 5 TP (teraz § 2 ods. 10 - pozn. aut.) vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru..“

Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8 Tz 37/92, podľa ktorého

„Z princípu prezumpcie nevinu, zakotveného v § 2 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti, svedčiacie v neprospech obvineného.“

Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tz 1/97, podľa ktorého

Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por. prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tz 27/04, podľa ktorého

Režimu zistenia (nie iba zisťovania) skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku podlieha každá skutočnosť a okolnosť významná z hľadiska rozhodnutia v trestnom konaní. Skutkový stav, uvedený v obžalobe je neudržateľný a v priamom rozpore vykonaným dokazovaním i s § 2 ods. 10 Tr. por. podľa ktorého

Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiacie proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Dôvodová správa k § 2 ods. 4 Trestnému poriadku zo dňa 31.05.2004, Ministerstvo spravodlivosti SR

„V tomto ustanovení ide o tzv. prezumpciu nevinu, ktorú poznal aj predchádzajúci Trestný poriadok. Pokiaľ nedôjde k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku nemožno voči obvinenej osobe vyvodzovať závery o jej vine ani žiadne dôsledky z toho vyplývajúce.“

Prezumpcia nevinu vo svojich dôsledkoch znamená, že nedokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevina, že obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu a že pri posudzovaní skutkových

otázok platí pravidlo "in dubio pro reo", t.j. že v pochybnostiach o skutkových zisteniach treba rozhodnúť v prospech obvineného.

Prezumpcia nevinny je obsiahnutá vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv prijatej Organizáciou Spojených národov 10. decembra 1948 (čl. II ods. 1), v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd z roku 1950 (čl. 6 ods. 2) v Listine základných práv a slobôd (1991) v čl. 40 ods. 2 a je zakotvená aj v Ústave Slovenskej republiky v čl. 50 ods. 2.

Prezumpcia nevinny však nevylučuje, aby sa voči obvinenému v priebehu trestného stíhania nemohli uplatňovať niekedy aj veľmi citeľné a závažné zásahy do jeho základných práv a slobôd, avšak len spôsobom, ktorý umožňuje tento zákon.“

Dávam do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.02.1997 sp. zn. 6Tz/1/1997

„I. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr.por. prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.“

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2009, sp. zn. 23To 121/2009

„Obžalovaný bol rozsudkom súdu prvého stupňa uznaný vinným z pokračovacieho trestného činu, pričom skutková veľa sa skladala z troch čiastkových útokov. V prípade prvých dvoch čiastkových útokov je vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa uvedená doba protiprávneho konania obžalovaného nasledovne: 1) „v presne nezistenom čase pravdepodobne od začiatku roka 2006 až do 23. mája 2007...“ 2) „pravdepodobne od začiatku roka 2006 do 3. novembra 2006 v treťom čiastkovom útoku je uvedená presne nezistená doba dvoch dní od 7. apríla 2007 do 8. apríla 2007. Napriek takýmto absolútne neurčitým skutkovým zisteniam ohľadne času páchania trestnej činnosti obžalovaným, súd prvého stupňa kvalifikoval konanie obžalovaného aj podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., pretože podľa názoru súdu prvého stupňa obžalovaný neoprávnene vyrobil a prechovával omamnú a psychotropnú látku závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. b/ Tr. zák., po dlhší čas. V tomto smere súd prvého stupňa nekriticky prevzal skutkové zistenia uvedené už v obžalobe prokurátorky bez toho, aby tieto skutkové zistenia vo výrokovej časti rozsudku presnejšie objektivizoval. Znak skutkovej podstaty trestného činu vrátane osobitných kvalifikačných pojmov musia vyplývať zo zisteného skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností. V prípade, že tomuto tak nie je, musí súd pri hodnotení dôkazov aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Skutkové zistenia uvádzané slovom "pravdepodobne" preto nepatria do výrokovej časti rozsudku a už vôbec nie sú prijateľné, ak takéto skutkové zistenie má rozhodujúci vplyv na posúdenie konania obžalovaného, nie ako zločinu, ale ako zločinu obzvlášť závažného.“

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.02.2010, sp. zn. 5 To 17/2009

„...súd v každej trestnej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa jednak skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku.“

Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8 Tz 37/92, podľa ktorého

„Z princípu prezumpcie nevinny, zakotveného v § 2 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti, svedčiace v neprospech obvineného.“

Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tz 1/97, podľa ktorého

Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por. prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tz 27/04, podľa ktorého

Režimu zistenia (nie iba zisťovania) skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku podlieha každá skutočnosť a okolnosť významná z hľadiska rozhodnutia v trestnom konaní. Uvedené ustanovenie

zákona preto vyžaduje, aby orgány činné v trestnom konaní dôsledne zisťovali aj skutočnosti významné pre zistenie okolností vylučujúcich trestnú zodpovednosť, vrátane príčetnosti, resp. nepríčetnosti obvineného v zmysle ustanovenia § 23 Trestného zákona postupom podľa § 148 Trestného poriadku, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Skutkový stav, uvedený v obžalobe je neudržateľný a v priamom rozpore vykonaným dokazovaním i s § 2 ods. 10 Tr. por. podľa ktorého

Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Súd taktiež nepostupoval zákonne, keď v zmysle § 255 ods. 3 Tr. por. na HP dňa 18.11.2020 nezisťoval, či obžalovaní chcú uzatvoriť dohodu o vine a treste. Ako vyplýva zo zápisnice: „Podľa § 255 odsek 3 Trestného poriadku samosudkyňa zisťuje, či prokurátorka a obvinený nechcú uzavrieť dohodu o vine a treste. Prokurátorka uvádza: Nakoľko obvinení popierajú spáchanie skutku, mám za to, že nie sú splnené zákonné podmienky na takýto postup. Vzhľadom na stanovisko prokurátora, stanovisko obvinených sa nezisťuje.“

Podľa § 255 ods. 3 Tr. por. však súd obligatórne zisťuje, či dohodu o vine a treste nechcú uzatvoriť prokurátor a obžalovaný. V našom prípade súd stanovisko obžalovaných nezisťoval.

Nadalej trváme na tom, že sme nevinní a vyššie uvedeného skutku, ktorý nám je kladený za vinu, sme nespáchali. Aj keď trváme na svojej nevine, súd nám uložil tresty, ktoré boli prísnejšie, než tresty v pôvodnom trestnom rozkaze. Na takýto tvrdší trest však nebol žiaden zákonný dôvod, nakoľko trest nesmie byť prísnejší len z dôvodu, že sme preukazovali svoju nevinu a podali proti trestnému rozkazu odpor.

Rozhodnutie kolégia Najvyššieho súdu SSR, sp. zn. R 36/1981, podľa ktorého

I. Trestný rozkaz sa nevyhlasuje, ale len vyhotovuje; autentickým znením trestného rozkazu je teda jeho vyhotovenie. Oprava vyhotovenia podľa § 131 ods. 1 Tr. por., t. j. uvedenie vyhotovenia do súladu s vyhlásením rozhodnutia neprichádza preto pri trestnom rozkaze do úvahy.

II. Ak bol proti trestnému rozkazu podaný odpor a samosudca rozhoduje na hlavnom pojednávaní, môže uložiť obvinenému prísnejší trest ako v trestnom rozkaze len vtedy, ak sa skutkový stav na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní podstatne zmenil v neprospech obvineného.

V našom prípade sa dokazovanie zmenilo v náš prospech, keďže sa preukázalo, že poškodený prišiel do podniku s úmyslom nás napadnúť, čo aj urobil „šiel som za ním, že ho skonfrontujem, že prečo ma napadol, nechcel som to nechať len tak, že odídem...“

Taktiež došlo zo strany OČTK a súdu k výraznému prietahu v konaní, keďže skutok je až z roku 2017 a rozsudok bol vyhlásený po takmer 7 rokoch, pričom na dĺžke konania sme nemali žiadnu vinu – naopak, vzdali sme sa nášho zákonného práva na vykonanie dokazovanie pred novým sudcom od začiatku podľa § 277a Tr. por.

Zo strany obhajoby došlo k predostretiu judikatúry ESLP (Eckle proti Nemecku, č. 8130/78, Beck proti Nórsku, č. 26390/95, podľa ktorej malo dôjsť k zastaveniu trestného stíhania, no v napadnutom rozsudku nebolo na túto námietku adekvátne reagované, čím je tento rozsudok aj arbitrárny.

Na základe vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že výroky súdu v napadnutom rozsudku o vine a treste a povinnosti nahradiť škodu nie sú podľa nášho názoru správne ani dôvodné a dovoľujeme si odvolací súd požiadať, aby po zohľadnení všetkých skutočností podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok preskúmal a zrušil a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol vo veci tak, že nás spod obžaloby oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že sme skutok spáchali my.“

3. Odvolanie odôvodnil aj obžalovaný A. A., keď uviedol:

Týmto podávam odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 01.02.2024, sp. zn. 8T/11/2020. Cítim sa byť nevinný, pretože to čo mi je kladené za vinu som nespáchal. V daný večer sme boli ja, moji spoluhráči a kamaráti v Piešťanoch v podniku Budík. Keď už pomaly zatvárali stáli sme vonku pred podnikom a rozhodovali sme sa kam pôjdeme. Vtedy som videl poškodeného p. I. s ktorým mal pred tým B. (spoluobvinený C.) konflikt po ceste do Budíku. Začali sme sa s ním rozprávať a B. sa mu chcel ospravedlniť za to, že mu nadával a chcel mu podať ruku, na čo p. I. reagoval podráždene a arogantne, že on si s ním ruku nepodá. Ja ho nepoznám nikdy som ho pred tým nevidel, ale správval sa divne akoby bol pod vplyvom drog a za každú cenu chcel vyprovokovať konflikt. Ako som mu niečo hovoril z ničoho nič ma oplul a ja som mu reflexívne dal facku, ktorá ale bola úplne slabá. Na čo mi on hneď napálil a snažil sa ma udrieť aj viac krát. Ja som ho už viac nenapádal. Pani sudkyňa si ma musela

asi pomýliť lebo po rozsudku, ktorý som dostal som si video pozeral ešte niekoľko krát a je tam vidieť že ja som ho už nenapádal.

Všetko sa to zomlelo veľmi rýchlo a ani neviem ako, ocitol som sa na zemi, pamätám si dodnes to, že som padol na koleno s ktorým mám dlhodobé problémy a v tej chvíli ma viac zaujímalo to, ako nejaká bitka. Po chvíli to celé skončilo, oni odišli preč, my sme tam ešte chvíľu stáli a čo si ešte pamätám tak prišlo nejaké dievča, či sme nenašli telefón, ktorý našiel B. O., dal jej ho a my sme potom išli do iného podniku. Neprišli tam ani policajti ani sanitka, nikto tam neostal ležať na zemi, takže sme ani nevedeli že sa vôbec niekomu niečo stalo.

Až na druhý deň, keď sme išli domov tak písal, tuším aj volal manažér rugbyovej únie, že či bola nejaká bitka, lebo že sa to už rieši na polícii. Potom asi trištvrte roka sa nič nedialo a zrazu mňa, B. a K. (J.) predvolali na políciu ako svedkov. Keď sme tam prišli povedali sme im presne to ako sa to stalo a zrazu, sme ja a B. obvinení. Dodnes neviem na základe čoho... Pri konfrontácii s poškodeným sa ho vyšetrovateľ pýtal či som ho ja (A.) bil, na čo mu J. povedal že nevie, na druhý pokus keď sa ho opýtal že či som ho teda bil povedal, že asi áno a do tretice keď sa ho spýtal že či som ho bil alebo nebil že potrebuje odpoveď mu povedal, áno bil ma ... keď som sa ja chcel pýtať otázky poškodeného tak jeho právnik namietal všetky moje otázky... Na hlavnom pojednávaní som si vypočul všetky výpovede svedkov čo boli pri incidente a všetci svedkovia povedali, že mňa (A.) nevideli že som bil poškodeného. Jediný kto to „videl“ bol J. keď ležal na zemi a kryl si tvár...a aj na to si spomenul až na hlavnom pojednávaní.

Celé toto sa už ťahá štvrtý rok a ja naozaj neviem čo by som mal ešte urobiť, aby som nežil v neistote a aby som preukázal svoju nevinu. Žijem usporiadaným životom, mám 6 ročného syna, ktorý trpí vážnym ochorením a to autizmom. Potrebuje špeciálnu výchovu, vzdelanie a aj moju osobnú starostlivosť. Zároveň sa nám s priateľkou má narodiť dcérka začiatkom roka. Rodina je pre mňa všetkým a preto si dávam pozor, aby som sa vyhýbal rizikovým situáciám. Ctím si ako občan zákony a ako hráč pravidlá hry. Som zamestnaný a aj teraz v dobe pandémie som musel potreby rodiny zabezpečovať aj za cenu opakovanej rekvalifikácie.

Je mi úprimne ľúto čo sa J. stalo, ale nebolo to mojím pričinením. Verím v spravodlivosť a preto dúfam, že sa toto nedorozumenie vysvetlí a uzavrie tak, aby som sa nemusel pred rodinou raz vyvíňovať alebo hanbiť.

4. Na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o odvolaní obžalovaných, uviedol obhajca, že sa pridrižiava písomného odvolania, poukázal na to, že výrok o vine je založený na jedinom priamom dôkaze a to výpovedi poškodeného, ktorý však svoje výpovede menil v priebehu trestného stíhania, pričom na začiatku uvádzal, že nevie kým bol napadnutý. Obžalovaní sa pridržali toho, čo uviedol ich obhajca. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku, ale zároveň im uložiť zákonný trest v zmysle novely Trestného zákona účinnej od 6.8.2024.

5. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou ale-bo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potreb-nom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli spl-nené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť na-padnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť po-stupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliad-ne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V ne-prospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

6. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolania nie sú dôvodné.

7. V prvom rade treba uviesť, že vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa, a to rozsudkom zo dňa 16.08.2021, kedy uznal obžalovaných A. A. a B. C. za vinných, že dňa 26.11.2017 v čase asi o 00:02 hod až 00:06 hod. v Piešťanoch na ulici Teplickej č. 2221/61, pred pivárňou Český budík, po predchádzajúcej vzájomnej slovnej hádke, fyzicky napadli spolu s ďalšími nestotožnenými osobami H. I. tak, že obžalovaný A. A. udrel H. I. dlaňou do tváre a následne, keď mu H. I. facku vrátil úderom päťou do tváre, obaja obžalovaní A. A. a B. C. pri-stúpili k nemu s ďalšími s doposiaľ nestotožnenými osobami a začali ho udierať do celého tela, v dôsledku čoho H. I. spadol na zem, kde ho obžalovaný A. A. opakovane kopal do hlavy a ramien a obžalovaný B. C. si mu sadol na hrudník a udrel ho oboma päťami asi 10 krát do tváre a potom ho kúsala do prstov, čím poškodenému H. I. spôsobili pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s prejavmi vegetatívnej symptomatológie s krvným výronom okolo pravého oka a spánkovej oblasti hlavy vľavo a krvácanie do lebky pod tvrdú mozgovú plenu v čelovo-temenno-spánkovej oblasti vpravo a v čelovej oblasti vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali odôvodnenú dobu liečenia v trvaní dva mesiace, teda spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví a takým činom spôsobili ťažkú ujmu na zdraví, a spoločným konaním sa dopustili fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného, čím spáchali prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20, § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20, § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

8. Krajský súd v Trnave na základe odvolania podaného obžalovanými rozhodol uznesením zo dňa 24.11.2022, č. k. 5To/104/2021 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd konštatoval, že sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaný obžaloba, aj s akceptovaním úpravy skutku prvostupňovým súdom v časti určenia presného času napadnutia poškodeného a presnejšieho popísania napadnutia každým z obžalovaných. Odvolací súd zároveň vyhodnotil odvolacie námietky obžalovaných ako nedôvodné, stotožnil sa s tým, akým spôsobom prvostupňový súd vykonal dokazovanie v trestnej veci a ako vyhodnotil vykonané dôkazy. Odvolací súd však skúmal, či predmetný skutok, vzhľadom na ďalšie skutkové okolnosti prípadu, napĺňa znaky konkrétneho trestného činu.

9. Ďalej vo svojom rozhodnutí odvolací súd uviedol: „Prvostupňový súd identifikoval v predmetnom rozsudku ťažkú ujmu na zdraví poškodeného jednotlivými zraneniami, ktoré ktoré na základe lekárskeho správ a vypracovaného znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamulu boli preukázané v nasledovnom rozsahu: pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s prejavmi vegetatívnej symptomatológie s krvným výronom okolo pravého oka a spánkovej oblasti hlavy vľavo a krvácanie do lebky pod tvrdú mozgovú plenu v čelovo-temenno-spánkovej oblasti vpravo a v čelovej oblasti vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali odôvodnenú dobu liečenia v trvaní dva mesiace. V znaleckom posudku znalec z medicínskeho hľadiska hodnotí, že u poškodeného došlo k vzniku ťažkého zranenia, keďže vnútrolebečným krvácaním došlo

k ohrozeniu životne dôležitého orgánu - mozgu. U poškodeného znalec považuje za adekvátnu dobu liečenia a práceneschopnosti dobu cca 2 mesiace, teda do konca januára 2018. Poškodený bol pre zranenie obmedzený na bežnom spôsobe života v zmysle psychickej aktivity po dobu cca 2 mesiace. Prvostupňový súd mal s poukazom na predmetný znalecký posudok napokon za preukázané, že poškodený sa v dôsledku vzniknutých zranení liečil dva mesiace. V dôsledku vyššie uvedených skutkových zistení prvostupňového súdu, premietnutých v skutkovej vete napadnutého rozsudku, možno konštatovať, že prokurátor uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že skutok sa stal tak, ako bol uvedený v podanej obžalobe. Prvostupňový súd však pochybil, keď dospel k záveru, že skutkové zistenie o liečení zranení poškodeného (poruchy zdravia) v trvaní dva mesiace možno právne kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 4 Trestného zákona a teda aj trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Prvostupňový súd mal preukázané skutkové zistenia uvedené pod písmenami a) a b) ustanovenia § 123 ods. 4 Trestného zákona, avšak s poukazom na formuláciu skutkovej vety napadnutého rozsudku nemal za preukázané žiadne konkrétne obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného počas doby jeho liečenia, či práceneschopnosti.

10. Krajský súd ako súd odvolací preto v predmetnom uznesení uzavrel, že „z vyššie uvedených dôvodov nezodpovedá skutková veta právnej vete a právnej kvalifikácii uvedenej v napadnutom rozsudku, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, na ktorý je odvolací súd povinný prihliadnuť ex offico. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na strane 11 druhý odsek síce uviedol, že má za preukázané, že obaja obžalovaní spoločným konaním poškodenému úmyselne ublížili na zdraví. Rovnako uviedol, že týmto konaním spôsobili poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Prvostupňový súd však opomenul uviesť, pod ktorý z taxatívne vymenovaných prípadov v ustanovení § 123 ods. 3 Trestného zákona podraďuje zistené (a obžalovanými spôsobené) zranenia poškodeného. Ak mal prvostupňový súd na mysli, že sa jednalo o poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas, opomenul uviesť v skutkovej vete konkrétne obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného počas doby jeho liečenia, či práceneschopnosti v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní (uvedenie konkrétnych obmedzení v obvyklom spôsobe života poškodeného, ktoré možno považovať za závažné). Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd preto akceptoval odvolanie obžalovaných, vytknúc prvostupňovému súdu vyššie uvedenú chybu pri zisťovaní skutkového stavu, resp. podradení zistených skutočností pod príslušné ustanovenie Trestného zákona a preukázaní naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty toho ktorého trestného činu. Po vrátení veci tak bude úlohou súdu prvého stupňa nanovo posúdiť či prišlo k naplneniu znakov trestného činu uvedených v Trestnom zákone, pri rešpektovaní zásady zákazu zmeny k horšiemu - prohibitió reformationis in peius.“

11. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil hlavné pojednávanie a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

12. Napadnutý rozsudok prvostupňový súd odôvodnil tým, že:

„Okresný súd Trnava sa po vrátení veci riadil § 327 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil, a § 327 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.“

Súd vo veci vykonal hlavné pojednávanie, pričom súd poznamenáva, že po zrušení veci odvolacím súdom sa hlavné pojednávanie nevykonáva znova, ale súd pokračuje ďalej v konaní, pretože celé konanie tvorí jeden celok. Z tohto dôvodu nie je potrebné znova vykonávať dôkazy, ktoré už vykonané boli, s výnimkou prípadov, ak tak súdu prvého stupňa nariadil odvolací súd.

...

V konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní, na základe vykonaných dôkazov, spôsobom a v rozsahu tak, ako to navrhli procesné strany a určenom súdom so zreteľom na § 2 ods. 19 Trestného poriadku a § 278 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, vyhodnotením vykonaných dôkazov v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t.j. jednotlivo a vo vzájomnom súhrne bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán tieto dôkazy navrhla či obstarala, súd mal za preukázané, že skutok uvedený v obžalobe, s modifikáciou oproti podanej obžalobe, sa stala a že tento skutok spáchali obžalovaní A. a C..

Súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní oproti podanej obžalobe pozmenil skutkovú vetu, tým, že upresnil obmedzenie obvyklého spôsobu života poškodeného H. I. počas doby liečenia a taktiež túto dobu liečenia presne špecifikoval od dňa 26.11.2017 do 31.01.2018. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho

podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Z hľadiska tohto ustanovenia podstata skutku teda spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou. Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. Na podklade týchto záveroch a zmien v skutkovej vete mal súd za preukázané, že nedošlo k narušeniu totožnosti skutku oproti podanej obžalobe.

Z vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete výroku rozsudku. Súd oproti obžalobe upravil skutok v časti určenia presného času napadnutia poškodeného, ktorý vyplýval z kamerového záznamu a v časti presnejšie popísaného napadnutia poškodeného každým z obžalovaných tak, ako to vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, pričom týmito upresneniami v skutku neprišlo k zmene totožnosti skutku. V zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu súd do skutkovej vety doplnil dobu liečenia v trvaní dva mesiace od 26.11.2017 do 31.01.2018 a presne špecifikoval obmedzenia poškodeného H. I. v bežnom spôsobe života, čím bola obmedzená jeho psychická aktivita a taktiež bola obmedzená jeho fyzická aktivita a manuálna práca a iné činnosti počas bežného života. Predmetné obmedzenia poškodeného H. I., ktoré boli do skutkovej vety vyhláseného rozsudku doplnené pochádzali zo znaleckého posudku znalca MUDr. Pamulu, ktorý bol oboznámený na predchádzajúcich hlavných pojednávaniach. Súd uvádza, že sa v danom prípade jednalo o poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas a preto v skutkovej vete presne vymedzil časové obdobie a taktiež konkrétne rozpísal obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného počas doby jeho liečenia.

Dokazovaním bolo preukázané, že samotnému skutku predchádzal konflikt medzi obžalovaným C. a poškodeným, keď poškodený viedol motorové vozidlo, čo medzi stranami nebolo sporné, až na to, že poškodený tvrdil, že dostal od obžalovaného C. úder päťou cez okienko vozidla, čo obžalovaní neuviedli.

Následná konfliktná situácia nastala pred podnikom Český Budík krátko po polnoci, keď obžalovaní vychádzali von a poškodený s kamarátmi boli pred podnikom. Poškodený uviedol, že stretol obžalovaných pri dverách podniku. Obaja obžalovaní zhodne uviedli, že obžalovaný A. upozornil obžalovaného C., že poškodený je pred podnikom, preto argument obhajoby o tom, že poškodený aktívne vyhľadal obžalovaných, aby vyprovokoval nejaký konflikt sa javí ako nepodložený, keďže prví na poškodeného reagovali obžalovaní, keďže aj podľa ich zhodných výpovedí išiel obžalovaný C. za poškodeným, aby sa mu ospravedlnil, ktoré ospravedlnenie nemal poškodený prijať a mal byť agresívny. Z uvedeného je zrejmé, že práve obžalovaní aktívne prišli za poškodeným a nie naopak. Okolnosť, či poškodený prišiel s kamarátmi do Českého Budíku práve preto, že tam mali byť obžalovaní, nie je pre posúdenie skutku rozhodujúca. Nebolo dokonca ani preukázané, že poškodený si išiel ako prvý riešiť predchádzajúci konflikt s obžalovaným C., ako to vyplýva z sms sestry poškodeného, keďže obaja obžalovaní zhodne potvrdili, že si všimli poškodeného a obžalovaný C. za poškodeným išiel ospravedlniť sa. Okrem toho z kamerového záznamu žiadna fyzická agresivita poškodeného nie je zrejmalá, pričom to, či im poškodený nadával nie je možné posúdiť. Kamerový záznam jednoznačne preukazuje, že poškodený stojí chrbtom pri múre, pričom rovno pred ním stojí obžalovaný A. a z ľavej strany stojí obžalovaný C., čo skôr svedčí o tom, že poškodený bol pritlačený k múre tým, že sa pred neho postavili obaja obžalovaní. Okolnosť, že obžalovaný A. stojaci pred poškodeným tomuto dá pravou rukou facku na tvár poškodenému a následne poškodený vráti úder pravou rukou zovretou v päť vyplýva tak z výpovedí oboch obžalovaných, poškodeného ako aj z kamerového záznamu. Z kamerového záznamu taktiež vyplýva, že obžalovanému A. sa pred úderom podarilo trochu ustúpiť a obžalovaný A. sa opätovne zahnal rukou na poškodeného, ktorý ustupoval po chodníku ďalej od kamery, pričom obžalovaní A. aj C. postupovali spolu s poškodeným. Táto časť kamerového záznamu vyvracia obranu obžalovaného A., že okrem slabej facky na poškodeného už neútočil, keďže na zázname je jednoznačné, že sa na poškodeného zahnal napriahnutou rukou, a rovnako tak vyvracia obranu obžalovaného C., že keď vznikol konflikt pred podnikom, stál na mieste, nakoľko zo záznamu je vidieť, že aj obžalovaný C. postupuje s ostatnými za poškodeným, ktorý sa vzdaluje od kamery. Ďalší priebeh útoku na poškodeného nemožno vyhodnotiť podľa kamerového záznamu, nakoľko táto časť konfliktu je zachytená v pravom hornom rohu záznamu dosť ďaleko od kamery a prekrýva ho časový údaj na zázname. Okrem toho na vzdialenosť, na ktorú kamera sníma túto časť konfliktu, nemožno zo záznamu identifikovať jednotlivé osoby, nakoľko nie sú individuálne rozoznateľné, avšak sú vidieť

pohyby prítomných osôb vo forme úderov rúk a kopancov, pričom táto časť útoku trvá asi 2,5 minúty (od 00:03:40 hod. do 00:06:00 hod.). Okolnosť, že poškodený bol napadnutý viacerými osobami aj kopancami do hlavy potvrdila vo výpovedi aj svedkyňa J., ktorá však tieto osoby neopoznala. Túto časť útoku popísal vo výpovedi poškodený tak, že obžalovaný A. ho udieral a kopal spoza hlavy z boku, asi do ľavej strany hlavy a ramien poškodeného, čo poškodený videl, než si kryl hlavu rukami, a obžalovaný C. si sadol na hrudník poškodeného a udieral ho obomi päsťami do tváre asi 10 krát a kúsál ho do prstov. Súd vyhodnotil výpoveď poškodeného ako vierohodnú, nakoľko napriek tomu, že ho napádalo viacero osôb, je prirodzené, že práve obžalovaných, s ktorými prišiel už pred tým do konfliktu si lepšie pamätal, okrem toho oboch obžalovaných opoznal poškodený aj pri rekognícii prostredníctvom fotografií, a to obžalovaného C. so 100 % istotou a obžalovaného A. na 80 %. K argumentu obhajoby, že pred rekogníciou poškodený nepopísal opoznávané osoby treba uviesť, že poškodený pri výsluchu pred rekogníciou uviedol, že k ich popisu nič bližšie nevie uviesť, teda poškodený bol vyzvaný, aby osoby opísal. Taktiež treba poukázať na to, že poškodený pri rekognícii uviedol, podľa akých markantov a znakov páchatelov opoznal, dokonca uviedol, ktorý z obžalovaných ho pri bitke ako napadol. Okolnosť, že rekognícia bola robená podľa fotografií, vychádzala z toho, že páchatelov bolo potrebné zistiť a neboli v tom čase prítomní. Vo vzťahu k ostatným vykonaným rekogníciám súd konštatuje, že pre dokazovanie v danej veci neboli podstatné, nakoľko svedkovia pri nich neopoznali, resp. opoznali obžalovaných len neurčito, pričom žiadny zo svedkov opoznávané osoby nevedel identifikovať ako tie, ktoré sa priamo podieľali na fyzickom napádaní poškodeného. Obaja obžalovaní k tejto časti útoku popreli, že by poškodeného fyzicky napadli, avšak súd ich obrane neuveril, pretože obžalovaný A. uviedol, že okrem facky poškodeného nenapadol, čo však podľa kamerového záznamu nebola pravda, a preto, že obžalovaný C. uviedol, že zostal na mieste, kde vznikol konflikt, čo nie je pravda, lebo podľa kamerového záznamu postupoval s ostatnými za poškodeným. Okrem toho je zrejmé, že po celú dobu 2,5 minúty, kedy prebiehal fyzický útok na poškodeného, boli obaja obžalovaní v bezprostrednej blízkosti poškodeného, keďže spolu s ním smerom ďalej od kamery postupovali, a po ukončení útoku sa z uvedeného miesta vrátili pred vchod do podniku, kde ich opäť zreteľne o 00:06:40 hod. zachytila kamera. Aj z tohto hľadiska sa javí ako vierohodnejšia výpoveď poškodeného, nakoľko tomu zodpovedá aj kamerový záznam, keďže obaja obžalovaní spolu s ustupovaním poškodeného ďalej od kamery postupovali s ním a pred podnik sa z miesta konfliktu vrátili až potom, čo sa skupina okolo poškodeného rozišla. K posúdeniu vierohodnosti výpovede poškodeného prispieva aj skutočnosť, že poškodený bol v čase skutku triezvy, nakoľko podľa výpovedí kamarátov nepil, lebo prišiel motorovým vozidlom. Naopak obaja obžalovaní boli pod vplyvom alkoholu, keďže tento konzumovali po celý večer a skutok sa stal až v čase záverečnej v danom podniku.

Vyhodnotením výpovedí svedkov, či už kamarátov poškodeného, či svedkov obhajoby, resp. členov rugbyového mužstva mal súd preukázané, že ani jeden zo svedkov nevidel, resp. nevedel s určitou povedať, že by priamo obžalovaní, v čase keď bol poškodený na zemi, tohto napádali, resp. obžalovaných neopoznali. Uvedená okolnosť však nevylučuje pravdivosť výpovede poškodeného, keďže samotný útok na poškodeného prebiehal tak, že ho súčasne napádalo viacero osôb v hlúčku okolo poškodeného a teda identifikácia útočníkov ostatnými pozorovateľmi bola sťažená. Svedkovia však identifikovali oboch obžalovaných ako osoby, ktoré pri incidente boli.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že obaja obžalovaní spoločným konaním poškodenému úmyselne ublížili na zdraví, keďže obžalovaný A. opakovane kopol poškodeného do hlavy a obžalovaný C. poškodeného asi 10 krát udieral obomi päsťami do tvárovej oblasti hlavy, pričom týmto poškodenému spolu s ďalšími nezistenými osobami, ktoré poškodeného napádali, spôsobili ťažkú ujmu na zdraví, keďže poškodený mal v dôsledku úderov päsťami, či kopancami do hlavy pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s prejavmi vegetatívnej symptomatológie s krvným výronom okolo pravého oka a spánkovej oblasti hlavy vľavo a krvácanie do lebky pod tvrdú mozgovú plenu v čelno-temeno-spánkovej oblasti vpravo a v čelovej oblasti vľavo. Obaja obžalovaní zasiahli poškodeného údermi päsťou alebo nohou do hlavy, resp. tvárovej oblasti hlavy, kde vznikli poškodenému aj ťažké zranenia. Keďže obaja obžalovaní chceli poškodeného udrieť, či už päsťou alebo nohou, mal súd preukázané ich úmyselné zavinenie vo forme priameho úmyslu. Čo sa týka spôsobeného ťažšieho následku, tak na ten súd prihliadne v zmysle § 18 písmeno a) Trestného zákona aj vtedy, keď ho obžalovaní zavinili z nedbanlivosti, teda stačí, že obžalovaní vedeli, že môžu údermi do hlavy poškodeného spôsobiť mu ťažkú ujmu na zdraví, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehali, že také zranenie nespôsobia. Takže obžalovaní opakovanými údermi, či kopancami na hlavu poškodeného mu chceli ublížiť na zdraví, pričom aj keď nemali v úmysle mu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, za tento ťažší následok zodpovedajú aj keď ho spôsobili z nedbanlivosti, pričom súd mal za to, že u obžalovaných ide o vedomú nedbanlivosť. Obžalovaní tak svojím konaním naplnili skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví

spolupáchatelstvom podľa § 20, § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona a súčasne aj prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20, § 364 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, keďže na ulici, teda mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadli poškodeného. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaných aj vo vzťahu k prečinu výtržníctva ako konanie v priamom úmysle, keďže obžalovaní na mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadli poškodeného, teda chceli svojím konaním porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Uznaniu viny obžalovaných nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona, lebo zo spôsobu vykonania činu (opakované údery päšťou, či kopance do hlavy poškodeného) a najmä jeho následku (pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s prejavmi vegetatívnej symptomatológie s krvným výronom okolo pravého oka a spánkovej oblasti hlavy vľavo a krvácanie do lebky pod tvrdú mozgovú plenu v čelno-temeno- spánkovej oblasti vpravo a v čelovej oblasti vľavo), ale aj okolností, za ktorých bol spáchaný (obžalovaní boli pod vplyvom alkoholu, obžalovaný A. bol členom rugbyového mužstva, teda mal fyzickú prevahu a poškodeného napadli súčasne viaceré osoby) a miere zavinenia obžalovaných, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti činu bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako prečin.

K argumentu obhajoby o nezákonnosti výsluchov svedkov, či konfrontácie medzi svedkami, na ktorých sa zúčastnil splnomocnenec poškodeného, čo je v rozpore s Trestným poriadkom, treba v prvom rade uviesť, že súd v dokazovaní vôbec nepoužil zápisnice o výsluchu svedkov A. a C., ani zápisnice o konfrontácii medzi svedkom A. a poškodeným a svedkom C. a poškodeným, nakoľko obaja obžalovaní v nich boli vypočutí v prípravnom konaní ešte v pozícii svedkov, a tieto súd ani nečítal, nakoľko sa procesné postavenie A. a C. zmenilo na obžalovaných. Keďže súd tieto dôkazy nevykonal, nezaoberal sa ani ich zákonnosťou. K účasti splnomocnenca poškodeného pri výsluchu svedkov L. G. a J. G., ktoré súd na hlavnom pojednávaní prečítal, súd uvádza, že v ich výpovediach neboli žiadne podstatné skutočnosti týkajúce sa samotného skutku, ktoré by boli použité pri dokazovaní, okrem toho obhajoba súhlasila s čítaním týchto výpovedí, napriek tomu, že sa ich zúčastnil splnomocnenec poškodeného.“

13. Tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený v poradí prvý odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu, odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, aj s akceptovaním úpravy skutku prvostupňovým súdom v časti určenia presného času napadnutia poškodeného a presnejšieho popísania napadnutia každým z obžalovaných.

14. Na rozdiel od v poradí prvého rozsudku prvostupňový súd do skutkovej vety napadnutého rozhodnutia doplnil dobu liečenia v trvaní dva mesiace so špecifikáciou jej trvania 26.11.2017 až 31.1.2018 a špecifikoval obmedzenia poškodeného v bežnom spôsobe života. Prvostupňový súd konštatoval, že konkretizácia predmetných obmedzení pochádzala zo znaleckého posudku znalca MUDr. Pamulu, ktorý bol oboznámený v konaní pred súdom. V danom prípade sa malo jednať o poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas. Inak prvostupňový súd dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a svoje úvahy vrátane právneho záveru, aj vysporiadania sa s obranou obžalovaných premietol v nezmenenej podobe v akej ich uviedol aj v poradí prvom odsudzujúcom rozsudku, do odôvodnenia napadnutého rozsudku (okrem vyššie uvedeného doplnenia doby liečenia a obmedzení v bežnom spôsobe života do skutkovej vety).

15. Obžalovaní v podanom odvolaní namietali v rovnakom rozsahu ako pri podanom odvolaní voči v poradí prvému rozsudku, že skutok nespáchali, že sa prvostupňovému súdu nepodarilo preukázať, kto sa akou mierou podieľal na fyzickom útoku voči poškodenému, kto ho mal kopať, kto udierať do oblasti hlavy a celého tela, nebolo dostatočne preukázané, kto zbil poškodeného. Dokazovanie je podľa obhajoby v dôkaznej núdzi, spočívajúcej v tom, že žiadnymi možnými dostupnými dôkaznými prostriedkami sa nepodarilo jednoznačne preukázať že skutok, ktorého sa mali dopustiť, napĺňa obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu. Namietali tiež nezákonnosť prípravného konania, znaleckého dokazovania.

16. Ide o totožné námietky aké uplatnili obžalovaní voči predchádzajúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu. Na tieto námietky už odpovedal odvolací súd, keď v uznesení zo dňa 24.11.2022 uviedol, že „Odvolací súd vyhodnotil vyššie uvedené námietky obžalovaných ako nedôvodné. V plnom rozsahu sa stotožňuje s tým, akým spôsobom prvostupňový súd vykonal dokazovanie v tejto trestnej veci a ako vyhodnotil vykonané dôkazy. Prvostupňový súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel,

a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými práv-nými úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje. Čo sa týka „skutkových“ námietok obžalovaných, prvostupňový súd sa správne na stranách 9 (od predposledného odseku) až 11 (prvý odsek) v poradí prvého odsudzujúceho rozsudku vysporiadal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre záver o tom, že prišlo ku skutku tak, ako je popísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku, a že tento spáchali obžalovaní.“

17. Odvolací súd sa už vyjadril aj k námietkam obhajoby k nezákonnosti prípravného konania. Stotožnil sa s tým, ako sa s námietkami vypořiadal už prvostupňový súd, keď na strane 11 posledný odsek a 12 prvý odsek prvého odsudzujúceho rozsudku, uviedol, že spochybňované dôkazy ani nevykonali, nepoužil, a preto sa ani nezaoberal ich zákonnosťou. Možno zopakovať, čo už dvolací súd konštatoval, teda že prítomnosť splnomocnenca poškodeného pri výsluchoch nemôže spôsobiť nezákonnosť úkonu, a čo sa týka jeho namietania zasahovania do priebehu konfrontácie, zo zápisnice je zrejmé, že namietal jednu jedinou otázku, t.j. nemožno vyhodnotiť túto skutočnosť ako porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku k znaleckému dokazovaniu, keď upozornil, že prvostupňový súd neopomenul zohľadniť aj to, že poškodený utrpel závažné vnútrolebkové zranenie aj v roku 2015, a najmä túto skutočnosť zohľadnil pri vypracovaní znaleckého posudku MUDr. Pamula. Ohľadom námietky k tomu, že práve poškodený mal vyprovokovať celý incident a jeho konanie bolo motivované snahou po odвете, odvolací súd odkázal na správne závery okresného súdu, premietnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaní aktívne prišli za poškodeným, nie naopak, obžalovaný šiel za poškodeným ospravedlniť sa, a ani z kamerového záznamu nie je zrejma žiadna fyzická agresivita poškodeného. K námietke ohľadom obsahu sms sestry poškodeného, k tomu sa vyjadril sám poškodený tak, že on sa so sestrou o incidente ani nerozprával.

18. Na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia, vzhľadom na úpravu skutkovej vety, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, že predmetný skutok naplnia aj všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Prvostupňový súd premietol do skutkovej vety aj skutkové zistenie o liečení zranení poškodeného (poruchy zdravia) v trvaní dva mesiace so špecifikáciou obmedzení v bežnom spôsobe života počas doby liečenia, a preto možno skutok právne kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 4 Trestného zákona a teda aj trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Skutková veta už zodpovedá právnej vete a právnej kvalifikácii uvedenej v napadnutom rozsudku.

19. Na tomto mieste považuje odvolací súd za podstatné vyjadriť sa k otázke zásady zákazu zmeny k horšiemu – prohibitio in peius. A to z dôvodu, že okresný súd doplnil do skutkovej vety skutkové zistenia, ktoré síce vyplynuli z už skôr vykonaných dôkazov, avšak ich premietol do skutkovej vety napadnutého rozsudku až po zrušení jeho v poradí prvého rozhodnutia odvolacím súdom. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“) zo dňa 16.1.2025 pod sp.zn. 5 Tdo/76/2024. Ide o rozhodnutie a v ňom vyslovený právny názor najvyššieho súdu, ktoré bolo vydané po tom, čo v tomto prejednávacom konaní odvolací súd zrušil v poradí prvý odsudzujúci rozsudok. Najvyšší súd okrem iného uviedol, že:

„je nespochybniteľné, že skutok musí byť v skutkovej vete rozsudku vždy vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa obvinený uznáva za vinného (R 12/2009). Odsúdenie páchatela napriek nepopísaniu všetkých skutočností rozhodných pre naplnenie obligatórnej objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v právnej vete rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry porušením práva na spravodlivý proces (III. ÚS 509/2015). Vzhľadom na uvedené je potrebné pristupovať k hodnoteniu naplnenia objektívnych znakov skutkovej podstaty trestného činu na poklade skutkovej vety ako obligatórnej súčasti výroku rozhodnutia súdu vždy citlivo a s náležitou opatrnosťou. Najvyšší súd však nadväzujúc na skoršiu rozhodovaciu prax uvádza, že nie každá formálna nepresnosť vo formulácii skutkovej vety spôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces obvineného a nutnosť vylúčenia subsumpcie (podradenia) zisteného skutku pod príslušnú právnu normu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Vyžadovaný úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu v skutkovej vete neznamená bez výnimky v každom prípade nenaplnenie skutkovej podstaty trestného činu z dôvodu prísne formálneho explicitného neuvedenia všetkých skutkových okolností preukazujúcich naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ je ich možné z ostatných častí skutkovej

vety jasne vyvodit'. Inými slovami, nie je za každých okolností nevyhnutné explicitne do skutkovej vety uviesť, že konaním páchatel'a skutku došlo k závažnému ovplyvneniu obvyklého spôsobu života poškodenej v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, pokiaľ túto skutočnosť nepochybne možno vyvodit' z ďalších častí skutkovej vety ako aj zo zisteného skutkového stavu ustáleného súdmi.

V tejto súvislosti možno poukázať i na predchádzajúcu judikatúru najvyššieho súdu z ktorej vyplýva, že „i keď teda v skutkovej vete nie je explicitne uvedené, že zranenia poškodenej sťažovali jeho obvyklý spôsob života nie iba na krátky čas, možno s poukazom na kombináciu modus operandi trestného činu uvedeného v skutkovej vete a nesporných skutkových zistení súdu prvého i druhého stupňa (ktorých správnosť dovolací súd nemá právomoc preskúmať) uzatvoriť, že mu bola spôsobená v dôsledku konania obvineného ujma na zdraví napĺňajúca znaky ublíženia na zdraví v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1 Trestného zákona“ (uznesenia NS SR, sp. zn. 1Tdo/49/2021, 1Tdo/48/2022 a 3Tdo/61/2022).

Z formulácie skutkovej vety rozsudku okresného súdu v časti „ . . . utrpela zranenia vo forme zlomeniny hornej časti ľavej lakťovej kosti v oblasti hákovitého výbežku, krvácajúcich odrenín v oblasti ľavého lakťa a odrenín v oblasti ľavého zápästia, ktoré si podľa znaleckého posudku vyžiadali liečenie spojené s PN v trvaní po dobu celkom 72 dní,“, vzhľadom na charakter zranení poškodenej a dobu liečenia nemôže byť sporné, že došlo k závažnému ovplyvneniu obvyklého spôsobu života poškodenej v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní. Je evidentné, že zistená a uvedená doba liečenia korešponduje so závažným ovplyvnením obvyklého spôsobu života poškodenej. Je potom len logickým dôsledkom nevyhnutnej liečby, že poškodená mala počas nej závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života.

Závažné ovplyvnenie obvyklého spôsobu života poškodenej v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní zároveň jasne a zrozumiteľne vyplýva zo znaleckého posudku, ktorý bol v konaní vykonaný ako dôkaz. Najvyšší súd poznamenáva, že skutková veta a jej znenie musí byť vykladaná s prihliadnutím na ustálené skutkové zistenia, ktoré nemožno v tomto smere opomínať. Ostatné súdmi ustálené skutkové zistenia by mali byť pri hodnotení, či boli skutkom uvedeným v skutkovej vete naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu „ skúškou správnosti“. Pokiaľ skutkové zistenia preukazujú naplnenie všetkých znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, nie je dôvod sa prikloniť k prísne formálnemu výkladu skutkovej vety.

Krajský súd sa prísne formálnym vyžadovaním explicitného (doslovného) uvedenia všetkých znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu priklonil k prílišnému právnemu formalizmu, keď nevzal do úvahy celkový kontext skutkovej vety, ale zameral sa výlučne na explicitne neuvedený znak. Najvyšší súd pripomína, že okrem iného aj v prípade hodnotenia všetkých zákonných znakov prítomných v skutkovej vete je potrebné uvážiť všetky okolnosti prípadu v súhrne a nielen jednotlivo (§ 2 ods. 12 Tr. por.).

Právnu úvahu krajského súdu spočívajúcu v konštatovaní absencie formálneho znaku s prihliadnutím na ustálené skutkové zistenia je nutné v konečnom dôsledku označiť za popieranie základných ustálených skutkových zistení z dôvodov, ktoré nemajú takú závažnosť, aby mohli objektívne odôvodniť popretie záujmu spoločnosti na vykonaní spravodlivosti, a teda na potrestaní páchatel'a za protiprávny čin. Právoplatný rozsudok krajského súdu totižto spôsobuje situáciu, kedy bol z vykonaného dokazovania ustálený skutkový záver, že obvinený sa dopustil činu, ktorý je mu kladený za vinu, avšak napriek tomu z dôvodov čisto formálneho charakteru (kvôli neuvedeniu určitého slovného spojenia do skutkovej vety) nedošlo ku kvalifikácii jeho skutku ako trestného činu, a tak ani k jeho odsúdeniu a potrestaniu. Z pohľadu dovolacieho súdu ide o zjavne neprimeraný následok vytykaného pochybenia. Za takýchto okolností je úlohou súdov, aby vždy posúdili, či nie je možné zo skutkovej vety vyvodit' zákonný znak objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu aj napriek absencii doslovného a explicitného znenia tohto znaku. Až vtedy, keď to nie je možné (a nemôžu to ani doplniť), obstoí záver, že skutok uvedený v obžalobe nie je trestným činom.

Najvyšší súd sa stotožňuje s generálnym prokurátorom, že závažné ovplyvnenie obvyklého spôsobu života poškodenej v skutkovej vete s uvedením jeho dĺžky je dostatočným spôsobom vyjadrené, nakoľko sa dá vyvodit' z charakteru spôsobených zranení a doby trvania ich liečby. Aj vzhľadom na ďalšie ustálené skutkové zistenia (skúška správnosti vykonanými dôkazmi), krajský súd mal zo skutkovej vety vyvodit' naplnenie formálneho znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

Na doplnenie najvyšší súd uvádza, že procesnoprávne normy týkajúce sa výroku rozsudku (§ 163 ods. 3 Tr. por.), je potrebné vykladať nielen s prihliadnutím na práva obvineného, ale aj s prihliadnutím na všeobecný účel a cieľ trestného konania (uplatniť teleologický výklad), ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatel'ov (§ 1 Tr. por.). Práva obvinených a záujmy spoločnosti chránené trestným právom majú byť vydaním rozhodnutia súdu vo vzájomnej rovnováhe, pričom táto rovnováha rozhodnutím krajského súdu nenastala.“

20. K námietke výšky uloženého trestu v prvom rade odvolací súd uvádza, že od 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR, uverejneného pod č. 41/2024 Z.z..

21. Novelizácia Trestného zákona sa dotkla aj ustanovení, ktoré bolo potrebné v tomto prípade aplikovať pri rozhodovaní o treste pre obžalovaných. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viačere zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchaťa priaznivejší.

22. Postupujúc podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona odvolací súd dospel k záveru, že použitie ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je pre obžalovaných ako páchatelov trestnej činnosti priaznivejšie, ako použitie Trestného zákona účinného v čase, keď spáchali trestný čin.

23. V prípade obžalovaných bolo vykonaným dokazovaním zistené, že pri rozhodovaní o treste je potrebné zohľadniť im jednu priťažujúcu okolnosť a to podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda, že spáchali viac trestných činov. Pri prevahe priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami bol povinný súd podľa Trestného zákona v znení účinnom do 06.08.2024 uplatniť ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a na základe neho upraviť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v tomto prípade trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 156 ods. 3 Trestného zákona, tak, že túto dolnú hranicu zvýši o jednu tretinu.

24. Podľa ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, aplikujúc ustanovenia § 36 až 38 Trestného zákona, sa obžalovaným síce rovnako zohľadňuje jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (toto ustanovenie nebolo novelizáciou Trestného zákona dotknuté), avšak neaplikuje sa vyššie uvedené ustanovenie Trestného zákona, ktoré prikazuje zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Prevaha priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami, nemá v prípade posudzovania trestného činu, ktorý je prečinom podľa Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 žiaden vplyv na určenie výšky dolnej hranice trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest. Trestný zákon v znení účinnom od 06.08.2024 neobsahuje ustanovenie, ktoré by v prípade spáchania prečinov prikazovalo zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností.

25. Podľa znenia Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súd obžalovaným ukladá trest v rámci sadzby uvedenej v § 156 ods. 3 Trestného zákona. Ide o trestnú sadzbu so spodnou hranicou 2 roky, pretože – ako už bolo uvedené vyššie – zákon neobsahuje ustanovenie, ktoré by v prípade spáchania prečinov prikazovalo zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností. Pri konkurencii dvoch znení ustanovení Trestného zákona, ktoré rôznym spôsobom upravujú stanovenie trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest, je pre páchaťa priaznivejšie to ustanovenie Trestného zákona, ktoré súdu umožňuje páchaťovi trestnej činnosti uložiť trest odňatia slobody, ktorého dolná hranica je nižšia.

26. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste obžalovaných a sám rozhodol, nakoľko boli na takýto postup splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

27. O treste pre obžalovaných rozhodol s použitím ustanovení § 36 až 38 Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024. Pokiaľ ide o druh trestu a spôsob jeho výkonu, v týchto otázkach odvolací súd napriek okolnostiam správne zisteným už okresným súdom, aplikoval postup podľa ustanovení Trestného zákona účinného od 6.8.2024, nakoľko už nie je už povinný zvyšovať dolnú hranicu trestnej sadzby z dôvodu prevahe priťažujúcich okolností. Zároveň zohľadnil dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku (rok 2017) a tiež skutočnosť, že v období od spáchania prejednávaneho skutku do rozhodovania odvolacieho súdu, t.j. za osem rokov nespáchali obžalovaní žiaden ďalší trestný čin.

28. Na dosiahnutie účelom trestu, ktoré sleduje ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, považoval za zákonné uložiť obžalovaným trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, nakoľko podľa názoru súdu je spôsobilý naplniť účel ochrany spoločnosti pred obžalovanými. V prejednanom prípade dospel odvolací súd k záveru, že u obžalovaných na ich potrestanie postačí ukladanie trestu vo výmere na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a zároveň s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov. Takto uložený trest považuje súd za zákonný, primeraný, spravodlivý, bezo zvyšku napĺňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, a to aj z pohľadu individuálnej prevencie či prevýchovy obžalovaného na jedinca, ktorý sa už v budúcnosti trestnej činnosti dopúšťať nebude.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.